

Una mort obligada

Sembla una cosa entre dramàtica i grotesca que l'alcalde d'una gran ciutat haja de dimitir pel destí final de tres o quatre parcel·les urbanes. Però coses de molt menor importància poden fer-se, si es vol, qüestió de principi. I gotes més petites poden fer vessar un got massa ple. La *qüestió de principi*, a València, era destruir Pérez Casado. I el got de l'alcalde, en efecte, estava massa ple.

Calia destruir Ricard Pérez Casado, simplement, perquè sobrava. El PSOE valencià, fa deu anys, va produir un líder possible, i el va destruir: Albinyana va caure pels seus errors, perquè volgué anar massa lluny... i perquè el van deixar sol a fi de fer-lo caure. Durant la dècada següent, el PSOE valencià —PSPV d'inicials—, només ha produït tres noms amb transcendència pública, només tres caps polítics visibles sobre una mar de grisor, només tres noms que una bona part dels valencians reconeixen com a noms de pes. Un, no és un mal president de la Generalitat. L'altre, no és un mal conseller de Cultura i Educació. El tercer, no era un mal alcalde de València.

Sembla, però, que tres noms importants, tres persones públicament reconegudes amb categoria de número u, eren massa noms. Sobretot quan no es tractava d'un ordre jeràrquic acceptat, amb submissió de fet o amb dret d'ordenada successió, sinó de tres primers noms amb valor propi i autònom. Eren massa noms, o massa caps. Segons com es mire, en sobraven dos, si el primer havia de sentir-se totalment tranquil. Però no s'ha pogut arribar a tanta perfecció. Lerma no ha pogut destruir Ciscar, i Ciscar no ha pogut destruir Lerma: eren, tots dos, caps de piràmides massa sòlides, centres de xarxes massa espesses, i en definitiva són complementaris. Però el tercer nom era una amenaça exterior. Ser alcalde de València és la segona cosa més important que es pot ser al País Valencià, com ser alcalde de Barcelona és la segona cosa més important de Catalunya. Aquests són països de capital: no són Castella-La Manxa, per exemple. Això significa que, des de la Generalitat, l'alcalde de la capital o és un aliat submís, o és un competidor i eventual enemic. El tercer nom era Ricard Pérez Casado, alcalde in-

submís de la capital. Ara ja només queden dos noms.

Ha dit expressament Pérez Casado que se'n va perquè ni la Generalitat ni l'estat no han reconegut efectivament (amb compromisos i amb diners) el caràcter de capitalitat de València, que se'n va perquè la Generalitat i el seu propi partit l'han desautoritzat expressament, i que se'n va perquè dins del PSOE no té suport polític. Segurament no és retòrica: ni al govern central ni —increïble, però cert— al govern de la Generalitat, no els importa València capital. Només cal passejar pels barris, constatar la misèria de les comunicacions, carreteres, vies o estacions, el complet desgavell de l'àrea metropolitana. Ricard volia exercir d'alcalde de capital, d'alcalde de gran ciutat. Els

altres, simplement, no li ho volien permetre: donar-li suport polític, reconeixement institucional i econòmic, era tant com donar-li ales. I algú, ja ho hem dit, volia qualsevol cosa excepte veure'l volar alt, al davant d'una capital triomfant. Si, per aconseguir que Ricard es precipite a terra, cal permetre una certa degradació de la vida política de la capital, si cal deixar podrir problemes, si cal no fer cap esforç per resoldre conflictes... no passa res. El fi justifica els mitjans, i el fi era la destrucció de Ricard.

No perquè fóra un mal alcalde, que no ho era. Ni tampoc perquè fóra un alcalde excel·lent, que no ho era: les visions de futur, que les tenia, li van amagar la necessitat de resoldre molts problemes presents. Sinó perquè era un alcalde important. Ricard havia de ser privat de suport, llançat en mans dels enemics, rebolcat i enderrocat, perquè era un protagonista amb veu i amb cara pròpia: això, en un partit i en un país com aquests, és l'únic pecat que no es perdona. I tant se val si el descrèdit cau sobre el mateix partit, o si es corre el perill de deixar València en mans d'una certa dreta innominable. Amb Ricard Pérez Casado, i en part pels seus errors, la vida política, la gestió i administració de la ciutat, la vida cultural que l'Ajuntament promovia, havien caigut en un estat penós. Però Ricard no ha caigut per això, ni per quatre parcel·les del PGOU. Ha caigut perquè era massa important. I València massa poc. □